

BLIK OP DE OORLOG | Marielle van Uiter

BLIK OP DE OORLOG

oorlogsfotografie door Marielle van Uiter

SYRIË / ALEPPO

De knal van de mortieraanslag kwam hard en onverwachts. Heel even stond de tijd stil.

Het ging al weken goed tijdens de vrijdagdemonstraties in Aleppo, waar gedemonstreerd werd tegen het regime van president Assad. Fotografe Marielle van Uitert en journaliste Irene de Zwaan stonden op zo'n vrijdagmiddag te midden van de demonstranten. Wat een vrijdagfeestje had moeten zijn, wordt een drama.

Na de klap is er alleen nog gegil te horen en de voetstappen van wegrennende demonstranten.

Mensen proberen dekking te zoeken. Als de mist van stof optrekt liggen overal levenloze lichamen en kermende gewonden.

In de chaos die ontstaan is zoekt Irene wanhopig naar haar collega Marielle. Ze roept Marielle's naam,

vraagt aan omstanders of ze haar gezien hebben. Geholpen door Sabi, een journalist van nieuwszender al-Arabiya rijden ze naar een ziekenhuis, een kilometer verwijderd van de plek waar de mortieraanslag plaatsvond. Chaos is het ook daar. Binnen worden de gewonden behandeld die zich in kritieke toestand bevinden. Buiten staan minder zwaar gewonde Syrische mannen. Ze huilen en klappertanden van de kou.

Sabi heeft gehoord dat Marielle nog leeft en slechts lichtgewond is. Irene beleeft een nachtmierrie, ze voelt zich vreselijk eenzaam. Uiteindelijk rijdt ze met een busje mee naar een ander ziekenhuis, ook daar is Marielle niet. Ze vindt haar uiteindelijk in het Mediacentrum. Marielle kreunt van de pijn, haar been is verbonden, maar ondanks het verband zie je bloed naar buiten komen. In het

2012

Mediacentrum zitten meerdere mensen die bij de demonstratie aanwezig waren. Ze staren zwijgend voor zich uit, één van hen huilt. Hij heeft net te horen gekregen dat zijn neef is omgekomen.

Samen met Abdallah, de man die het Mediacentrum beheert, brengt Irene Marielle naar het ziekenhuis om haar been beter te laten bekijken. Nog altijd is de situatie daar chaotisch.

Het is er onbeschrijfelijk smerig, het bloed van de vele gewonden stinkt en kleurt de vloer rood. Een verpleegster verbindt Marielle's been opnieuw. Er zitten granaatscherven en steengruis in haar been. Marielle verkeert duidelijk in shock en vertelt hoe ze zich na de explosie een tijdlang heeft verscholen achter een koelkast.

In het ziekenhuis horen Marielle en Irene dat Mustafa, de man van Maha is omgekomen. Maha kennen zij van de demonstratie. Ze spraken uitgebreid met haar. Mustafa en zij waren net tien dagen getrouwd.

De ambulance vervoert Marielle, Irene en nog enkele inzittenden terug naar het Mediacentrum. Het is pikkedonker en het voelt onveilig om op dit tijdstip de straat op te gaan. Er is helaas geen andere keus. Onderweg naar het Mediacentrum stopt de ambulance om tassen en paspoorten op te halen. De ambulance staat in een geheel verlaten straat geparkeerd. De spanning is om te snijden. Marielle en Irene smeken de chauffeur door te rijden. Plotseling klinken er vlakbij schoten en iedereen duikt weg achter de stoel. De chauffeur blijft wachten. Voor de inzittenden lijkt er geen einde aan te komen. Pas na vijf lange minuten rijdt de ambulance eindelijk weg, begeleidt door schoten nabij.

De nacht die daarop volgt is lang en angstig. De volgende dag staat er een busje klaar om Marielle en Irene te vervoeren richting Turkije. Een rebel van het Vrije Syrische Leger geeft hen een uitreisstempel. Turkije ligt op loopafstand. Syrië lijkt even ver weg, maar de gruwelijke herinneringen blijven.

BESCHERMING

IRAK / BAGDAD 2009

Amerikaanse soldaten van de '82nd Airborne Division' patrouilleren dagelijks door de wijken in Bagdad. Hiermee proberen ze voor de inwoners het gevoel van rust en veiligheid te vergroten.

Ze handhaven de orde en controleren op terroristen en explosieven.

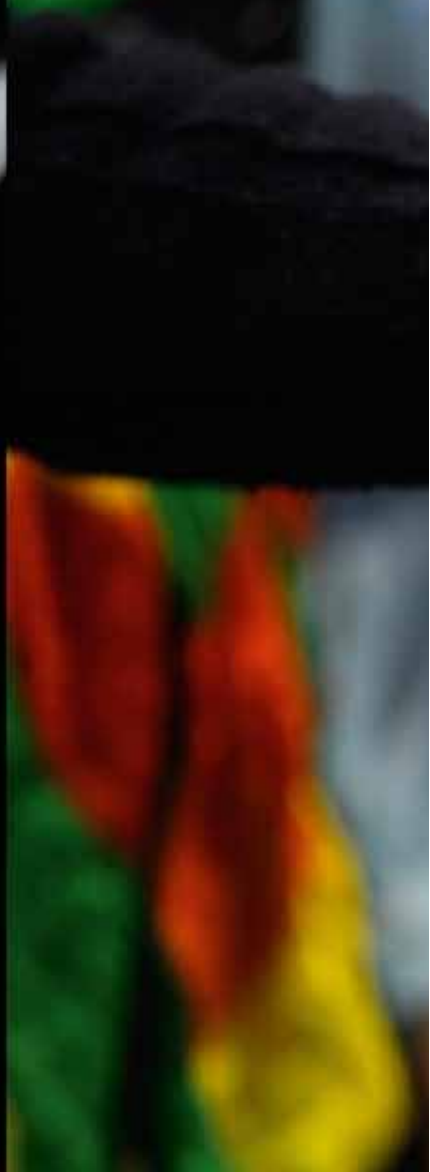
Na de val van het soennitische regime van Saddam Hoessein in maart 2003 is de bevolking verdeeld over de aanwezigheid van de, met name, Amerikaanse troepen. Een deel van de bevolking beschouwt hen als bezetters. Sommige inwoners zijn echter doodsbang dat het geweld oplaait als de Amerikaanse troepen zich terugtrekken. Zij zien de Amerikanen als hun beschermers.

De inwoners van Bagdad worden nog dagelijks geconfronteerd met het oorlogsgeweld. Gezinnen zijn uiteengerukt toen ze de brandhaarden trachten te ontvluchten. Wanhopige moeders en kinderen wachten op

de terugkeer van hun vader, zoon of broer. De kans hen ooit terug te zien wordt met de dag kleiner. Kinderen kunnen niet naar school uit angst verkracht, gemarteld of vermoord te worden in een gebied waar extremistische groeperingen als Al Qaida en Jahesh Al Mahdi de dienst uitmaken. Een Amerikaanse organisatie deelt samen met de Amerikaanse soldaten rolstoelen uit aan de vele slachtoffers van het geweld.

Niet alleen de Irakese bevolking betreurt veel doden. Het sterftecijfer onder de Amerikaanse militairen is schrikbarend hoog. Veel Amerikaanse soldaten komen door bembommen om het leven. De angst voor deze sluipmoordenaars en het omgaan met het verlies van kameraden tast het moraal van de militairen aan. Sommigen putten moed en steun uit hun tatoeages. Ze herinneren aan geliefden thuis, verbeelden de verhalen van hetgeen ze meemaken of eren gevallen kameraden.

(axin viyan) hicran gersiyor

"De tranen van een Afghaanse
moeder zijn dezelfde als de tranen
van een Nederlandse moeder"